trně chce říci slovy, že okr. výbor »nevzal zřetele« na toto ustanovení.

Norma odst. 1 § 212 plat. zák. má především na zřeteli úpravu platových a služebních práv konkretních zaměstnanců. Ovšem plyne z ní také pro schematickou systemisaci služebních míst u veřejnoprávních korporací a ústavů důsledek, že jednotlivá místa nesmějí býti systemisována s vyšší mírou požitků a jiných služebních práv, nežli při rovnocenné kategorii a stejných služebních a rodinných poměrech připouští ve službě státní platový zákon. Jde tedy ovšem o normu pro systemisaci míst služebních také u obce, jejíž zachovávání spadá tudíž do schvalovací pravomoci okresního výboru podle § 212 odst. 6 plat. zák.

Vytýkaje okr. výboru nešetření předpisu odst. 1 § 212, žal. úřad vychází však z nesprávného pojetí jeho. Soudíc ze slov »aby se těmto zaměstnancům dostalo vyšších platů, než jakých mohou v mezích platné systemisace dosáhnouti zaměstnanci státní,« žal. úřad patrně vidí v odst. 1 § 212 normu stanovící také, že systemisace služebních míst u obcí atd. má býti k systemisaci služebních míst u státu v určitém adekvátním poměru; vycházeje pak ze systemisace služebních míst, jak na základě plat. zák. v státní službě adm. opatřeními skutečně byla provedena, béře tuto systemisaci za měřítko, podle něhož posuzuje přiměřenost systemisace usnesené obecním zastupitelstvem m.-ským, a dochází k závěru, že oné systemisaci státní neodpovídá a proto že je nezákonná.

Než v odst. 1 § 212 plat. zák. není předpisu, že by systemisace služebních míst u veřejnoprávních korporací musela býti v určitém adekvátním poměru k systemisaci služebních míst, jak adm. opatřeními skutečně byla provedena ve službě státní. Norma odst. 1 § 212 brání pouze tomu, aby jednotlivá místa nebyla požitkovými a jinými služebními právy dotována lépe, nežli vešobecně připouští platový zákon ve službě státní. Odporovalo by tedy této normě, když by na př. obec systemisovala místo s vyšším služným, než maximální služné přípustné podle § 11 plat. zák., nebo kdyby pro místa odpovídající II. služ. třídě stanovila vyšší platové stupnice nežli je přípustno podle § 5 plat. zák., a pod.

Že by systemisační usnesení obce M. obsahovala taková ustanovení odporující plat. zákonu, žal. úřad ve svém rozhodnutí nezjišťuje. Okolnost však, že po názoru žal. úřadu tato systemisace, byvši měřena podle měřítka daného faktickou systemisací provedenou ve službě státní, není přiměřena, nezakládá její nezákonnost, a nemůže tedy odůvodniti dozorčí zákrok podle § 97 org. zák. Přiměřenost systemisace služebních míst v tomto smyslu lze postihnouti pouze s hlediska § 31 mor. ob. zř., jak o tom shora byla už řeč, jakož i těmi prostředky, jimiž příslušné zákony dovolují čeliti neodůvodněnému finančnímu přetěžování obcí.

Poněvadž žádný z důvodů žal. úřadem uplatněných nepostačuje, aby nař. rozhodnutí podepřel, bylo rozhodnutí to podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 10.679.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Je zařízení chmelnice příslušenstvím pozemku s hlediska předpisů o dávce?

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 9472.)

Věc: Firma P. v P. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si firmy z předpisu dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu chmelnice z těchto důvodů: Zařízení chmelnice nelze pokládati za příslušenství nemovitosti ve smyslu posl. odstavce § 5 dávk. prav., nýbrž ve smyslu § 297 o. z. o. za součásti nemovitosti, jež na pozemku byly zřízeny v úmyslu, aby na něm trvale zůstaly. Tyto předměty nelze považovati za odlučitelné věci movité, nýbrž za neodlučitelnou součást nemovitosti, odloučení jich bylo by nemovitosti hospodářsky škodlivo. Zákon předměty, uvedené v trvalé spojení s pozemkem nepokládá za příslušenství, nýbrž za součást nemovitosti, z jejíž hodnoty přírůstek se vyšetřuje a dávkou stihá. Vzhledem k shora uvedenému nutno zařízení chmelnice pokládati za připočítatelnou investici ve smyslu § 8 č. 1 dávk. prav. V tom případě platí tu ustanovení 2. odstavce § 16 dávk. prav., podle něhož nutno okolnosti, na základě kterých strana uplatňuje nárok na výhody, již ve včasném dávkovém přiznání uvésti a hodnověrně prokázati, má-li k nim při vyměřování dávky býti vzat zřetel. Nelze proto vzíti zřetel na náklady uplatňované stranou teprve v odvolacím řízení.

Stížnost uplatňuje, že chmelnice jest pouhým příslušenstvím, nikoliv částí nemovitosti, ježto pozůstává z tyčí a drátů, které lze bez porušení substance volně přenésti na jiné místo. Nss shledal stížnost důvodnou.

Žal. úřad uznal, že chmelnice jest částí nemovitosti, poněvadž její odloučení bylo by nemovitosti hospodářsky škodlivo.

Dávka z přírůstku hodnoty vybírá se podle § 1 dávk. prav. č. 143/22 Sb. při převodu nemovitostí neb podílu na nemovitosti. Poslední odstavec § 5 pak praví, že se při vyměření dávky nehledí k ceně (hodnotě) příslušenství. Z těchto ustanovení jde najevo, že při vyšetření přírůstku hodnoty nemůže býti přihlíženo k hodnotě toho, co není nemovitostí samotnou, a že za nemovitost ve smyslu dávkových pravidel možno považovati jen půdu s užitky dosud neoddělenými (§ 295 o. z. o.), pak stavby tam zřízené (§ 297) a vše, co jest neodlučitelnou částkou pozemku, resp. stavby. Avšak neodlučitelnou součástkou jest jen to, co se nedá od půdy (stavby) odloučiti jiným způsobem, než že by buď dotyčná součástka nebo půda (budova) sama se tím nepoměrně poškodila. Pouhá okolnost, že by odloučením těch kterých předmětů utrpěla hospodářská hodnota, kterou má celek jenom následkem toho, že ony předměty jsou na něm, ovšem z těchto předmětů součástku nemovitosti ještě nečiní. To chtěl žal. úřad patrně také vyjádřiti, když vyslovil, že by odloučení chmelnice od půdy bylo »hospodářsky škodlivo«.

Naproti tomu uplatňuje stížnost, že šlo v daném případě při chmelnici pouze o tyče do země takovým způsobem zapuštěné, že lze celé zařízení chmelnice bez poškození přenésti na jiné místo.

Z podstaty chmelnice nevyplývá, že by její tyče musely býti do země zapuštěny vždy způsobem, který by zařízení chmelnice činil neodlučitelnou součástkou půdy ve smyslu shora uvedeném. Bude proto záležeti na tom, jak v tom kterém případě chmelnice jest založena. Ze správních spisů není však patrno, že by žal. úřad byl o této pro posouzení věci

významné okolnosti konal za účasti strany nějaké šetření. Jest proto řízení vadné.

Č. 10.680.

Policie: K vyhoštění z území státního podle § 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. stačí pouhé podezření, že pobyt cizince na území státu může ohroziti veřejný pořádek a bezpečnost.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 10.113.)

Prejudikatura: Boh. A 487/20, 5538/26.

Věc: Vojtěch V., Jankil K. a Pavel St. v B. proti zemskému úřadu v Brně o vypovězení z republiky.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezy policejního ředitelství v Brně z 26. února 1931 byli Béla V., Jankil K. a Pavel St. na základě §§ 2 a 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. s poukazem na ustanovení § 323 trest. zák. navždy vypovězeni z Čsl. republiky. Nař. rozhodnutími byly uvedené vyhošťovací nálezy potvrzeny. — — — — —

O stížnostech uvážil nss toto:

Podle § 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. mohou býti osoby, jež nemají v tuzemsku domovského práva, vyhoštěny buď z celého území státního nebo z jeho části, jeví-li se jejich pobyt zde z ohledů veřejného pořádku a bezpečnosti nepřípustným. Úřad tedy může přikročiti k vyhoštění cizince, kdykoli jeho další pobyt v tuzemsku se jeví z ohledů veřejného pořádku a bezpečnosti nepřípustným, což jest zajisté i tehdy, když vzchází jen pouhé podezření, že by veřejný pořádek neb bezpečnost mohly býti přítomností cizincovou nějak ohroženy. Není tedy zákonnou podmínkou vyhoštění, jak se domnívají stížnosti, aby pobytem cizincovým veřejný pořádek nebo bezpečnost skutečně byly ohroženy, nýbrž stačí pouhé podezření, že pobyt cizince na území tohoto státu může veřejnou bezpečnost a pořádek ohroziti (srov. na př. Boh. A 487/20, 5538/26).

Zdali tomu tak jest čili nic, není však otázkou právní, nýbrž skutkovou, kterou nss podle § 6 zákona o ss nemůže řešiti po stránce věcné, obmezen jsa toliko na zkoumání po stránce formální, a to arci jen v rámci námitek vznesených ve stížnosti.

V konkretních případech založil žal. úřad výrok o vyhoštění st-lů na skutkovém zjištění, že st-lé byli zadrženi v místnostech, jež jsou centra komunistické propagandy a kde v jejich přítomnosti byly nalezeny komunistické spisy a letáky pobuřujícího obsahu, a to — jak se v nař. rozhodnutí dále podrobně uvádí — byl tento písemný materiál, svědcící o tom, že z uvedených místností vycházela illegální činnost protistátní a antimilitaristická, nalezen v místnostech těch v přítomnosti st-lů volně ležící. Z těchto skutečností čerpá žal. úřad podezření, že by další přítomnosti st-lů v Čsl. republice mohl býti ohrožen veřejný pořádek a klid, a dospívá k závěru, že proto jejich pobyt v Čsl. republice jest nežádoucí. Uvádějí-li stížnosti naproti tomu, že nař. rozhodnutí vycházejí ze skutkového zjištění, že st-lé byli zadrženi stráží v místnostech, která jsou